

Ο ΝΟΥΣ, Η ΑΓΝΟΙΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ

✘ *Τις περισσότερες φορές δεν βλέπουμε τον άλλο, βλέπουμε συνεχώς τον εαυτό μας. Δεν παρατηρούμε σχεδόν ποτέ την πραγματικότητα, μέχρι να μας συμβεί κάποια εκστατική εμπειρία. Βλέπουμε ότι προβάλλει, ή ότι ερμηνεύει ο νους: ζούμε στην ερμηνεία, στο μάτριξ των νοητικών προγραμμάτων που διαθέτουμε, σύμφωνα με τις προσδοκίες, τις μεθόδους αξιολόγησης. ... Ο νους εκπαιδεύεται να κοιτάζει αόριστα ένα λουλούδι με το βλέμμα του βοτανολόγου, και μια καρδιά με τη γνώση ενός ανατόμου. Κανείς επιστήμονας δεν βρήκε αναλύοντας ένα τριαντάφυλλο, αυτό που ονομάζουμε ομορφιά... Τα πάντα έγιναν βαρετά, προβλέψιμα. Χάθηκε η μαγεία... Όλη μας η ζωή είναι μια ερμηνεία...*

Δεν σχετιζόμαστε με αληθινούς ανθρώπους, με τη φύση, με το σύμπαν, αλλά με ολογράμματα κατασκευασμένα από εμάς τους ίδιους. Η άγνοια της πραγματικότητας είναι η ρίζα του πόνου σε αυτό το θέατρο των σκιών. Ο νους πρέπει να... αδειάσει για να γεμίσει από αυτό που Υπάρχει. Τότε, για πρώτη φορά, αντιλαμβάνεται το μεγαλείο του μυστηρίου της ζωής και αφυπνίζεται από το συλλογικό όνειρο-εφιάλτη.

Τις περισσότερες φορές δεν βλέπουμε τον άλλο

Όλοι μας χρησιμοποιούμε διάφορες τεχνικές ή μηχανισμούς για ν' ανακουφιστούμε από την εσωτερική ένταση και να προφυλαχθούμε από επώδυνες εμπειρίες. Από τους μηχανισμούς αυτούς μερικοί λειτουργούν συνειδητά, οι πιο πολλοί όμως λειτουργούν ασυνείδητα. Οι ψυχικοί μηχανισμοί που χρησιμοποιούμε ασυνείδητα για να μειώσουμε το άγχος και να διευθετήσουμε τις συγκρούσεις μας, λέγονται αμυντικοί μηχανισμοί. Υπάρχει μεγάλος αριθμός αμυντικών μηχανισμών και κάθε άτομο μπορεί να χρησιμοποιεί κάποιο συνδυασμό από αυτούς. Όσο πιο φυσιολογικό είναι το άτομο τόσο λιγότερες είναι οι ασυνείδητες συγκρούσεις

της παιδικής του ηλικίας, που δεν έχουν λυθεί, οπότε και μικρότερη η ανάγκη για κινητοποίηση αμυντικών μηχανισμών. Όσο πιο νευρωτικό ή διαταραγμένο στην προσωπικότητα του, τόσο υπάρχουν άλυτες ασυνείδητες συγκρούσεις, που συνεχώς κινητοποιούν αμυντικούς μηχανισμούς, που δημιουργούν συμπτώματα και έκπτωση της διαπροσωπικής ή κοινωνικής ή επαγγελματικής λειτουργίας του ατόμου. Ορισμένοι μιλούν επίσης για «ώριμους» ή «προσαρμοστικούς» και «ανώριμους» ή «δυσπροσαρμοστικούς» μηχανισμούς ανάλογα με τον βαθμό που παραποιείται η πραγματικότητα, σαν αποτέλεσμα της λειτουργίας του συγκεκριμένου αμυντικού μηχανισμού. Σε κάθε περίπτωση λειτουργούν ως παραμορφωτικοί φακοί. Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικούς, χωρίς να τους αναλύσουμε : αναπλήρωση, αναστροφή, απώθηση, άρνηση, διανοητικοποίηση, διάσχιση, διαχωρισμός, εκδραμάτιση, ενσωμάτωση, εξιδανίκευση, καταστολή, μετάθεση, μετατροπή, μόνωση, παλινδρόμηση, υποκατάσταση κ.λπ.

Προβολή λέγεται εκείνος ο μηχανισμός άμυνας κατά τον οποίο το άτομο μεταθέτει στους άλλους στοιχεία , ιδιότητες, συμπεριφορές που υπάρχουν μέσα του, προκειμένου να αποποιηθεί τις δικές του ευθύνες ή ενοχές.

Ο μηχανισμός της προβολής διαλύει το σύνδεσμο ανάμεσα στις επικίνδυνες ενορμήσεις και το Εγώ και σ' αυτό μοιάζει με την άμυνα της απώθησης. Δηλαδή το ασυνείδητο [Αυτό (id)] στην απώθηση όσο και το Εγώ στην προβολή εμποδίζουν τις απειλητικές ενορμήσεις να συνειδητοποιηθούν. Με την απώθηση η ανεπιθύμητη σκέψη απωθείται, καταχωνιάζεται στο ασυνείδητο, ενώ στην προβολή αποδίδεται στον έξω κόσμο. Η προβολή ανακουφίζει το άτομο ψυχικά, γιατί το απαλλάσσει από το δυσβάσταχτο φορτίο των ενοχών και των ευθυνών.

άλλωστε, όπως έγραφε και ο **Κ.Π.Καβάφης**:

*Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες την ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου*

βλέπουμε συνεχώς τον εαυτό μας. Δηλαδή προβάλλουμε τις δικές μας ποιότητες στους άλλους. Αλλά ποιόν εαυτό προβάλλουμε~ Τον ψευδαισθησιακό, τον κατακερματισμένο εαυτό, που είναι αποτέλεσμα ενδοβολής πολλαπλών εξωτερικών καθρεπτισμών των άλλων συνανθρώπων, που και αυτοί με τη σειρά τους προβάλλουν στον καθρέφτη της συνείδησής μας το δικό τους φαντασιακό εαυτό...; Μοιάζει δηλαδή με το δωμάτιο των καθρεπτών με τα πολλαπλά είδωλα, που κατασκεύασε ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι. Ο Γκουρτζιέφ και στη συνέχεια ο Ουσπένσκυ υποστηρίζουν ότι το εγώ του ανθρώπου αποτελείται από πολυάριθμα διαφορετικά και συχνά αντιθετικά υπο-εγώ που εναλλάσσονται στο τιμόνι της συνειδητότητας, αλλά αγνοούν το ένα την παρουσία των άλλων, εξ αιτίας της ύπαρξης μονωτικών ψυχολογικών διαχωριστικών, που ονομάζουν αντικρουστήρες. Ο Ηράκλειτος δηλώνει χαρακτηριστικά: «Ξεχνούν και δεν προσέχουν ότι συμβαίνει γύρω τους, στον ξύπνιο τους οι άνθρωποι, όπως στον ύπνο τους. Οι ανόητοι, αν και ακούν είναι σαν τους κουφούς: σ'αυτούς ταιριάζει το γνωμικό πως και παρόντες απουσιάζουν. Δεν πρέπει να μιλά κανένας και να πράττει σαν να είναι κοιμισμένος. Ένας και κοινός είναι ο κόσμος για τους ξυπνητούς. Οι κοιμισμένοι ζουν ο καθένας στο δικό του κόσμο. Θάνατος είναι ότι βλέπουμε στον ξύπνιο μας κι όνειρα ότι βλέπουμε στον ύπνο μας». Αυτό το προσωπικό σύμπαν στο οποίο είναι καθηλωμένοι, δογματικοί, ασυνείδητοι και απομονωμένοι οι άνθρωποι, αντιστοιχεί στην κατάσταση του δεσμώτη στο βάθος του σπηλαίου του Πλάτωνα. Η έννοια του σπηλαίου προϋπάρχει στα Ορφικά κείμενα, όπου ο γήινος κόσμος απεικονίζεται στεγασμένος μέσα σε ένα σκοτεινό σπήλαιο. Στη σύγχρονη εποχή ο Μύθος του σπηλαίου έχει χρησιμοποιηθεί σε πολλά λογοτεχνικά κείμενα και κινηματογραφικά έργα, όπως τον Γλάρο Ιωνάθαν και το Μάτριξ, για να αναφέρω τα πιο δημοφιλή.

Δεν παρατηρούμε σχεδόν ποτέ την πραγματικότητα, μέχρι να μας συμβεί κάποια εκστατική εμπειρία.

Βλέπουμε σκιές που προβάλλονται στον τοίχο του σπηλαίου (στην οθόνη του νου) μέχρις ότου κατορθώσουμε να ελευθερωθούμε από

τις αλυσίδες και ανεβούμε στον κόσμο του φωτός. Σε περιπτώσεις μεγάλου κινδύνου, ξαφνιάσματος, έντονης φυσικής προσπάθειας ή βαθιάς χαλάρωσης μπορεί να σύννεφα των σκέψεων να αραιώσουν και να δούμε για λίγο καθαρά, χωρίς την παρεμβολή των νοητικών παραμορφώσεων. Ο Maslow τις ονομάζει “Κορυφαίες Εμπειρίες”. Οι Ταοϊστές, σαρτόρι. Δυστυχώς αυτή η λάμψη που φωτίζει τα σκοτάδια διαρκεί ελάχιστα και συχνά την ξεχνάμε ή στην καλύτερη περίπτωση αποτελεί το πρώτο βήμα, την αρχή μιας επίπονης, και σταδιακής πορείας προς τη γνώση και την αλήθεια.

“Σηκώνεται, στρέφει το λαιμό του, περπατά, κοιτάζει προς το μέρος της φωτιάς και εν συνεχεία προς τα αντικείμενα που περιδιαβαίνουν το παρατείχιμα” (Από τον Μύθο του Σπηλαίου)

Βλέπουμε ότι προβάλλει, ή ότι ερμηνεύει ο νους: ζούμε στην ερμηνεία, στο μάτριξ των νοητικών προγραμμάτων που διαθέτουμε, σύμφωνα με τις προσδοκίες, τις πεποιθήσεις και τις μεθόδους αξιολόγησης. ...

Ο φιλοσοφικός υλισμός δέχεται ότι τα αισθήματα είναι «σύμβολα» των πραγμάτων. Θα ήταν ακριβέστερο να πούμε είδωλα ή απεικονίσεις πραγμάτων. Είναι γνωστό πως ο εγκέφαλος φιλτράρει και επεξεργάζεται τα ερεθίσματα που συλλέγουν οι αισθήσεις μας. Υπολογίζεται ότι από τα εκατομμύρια των πληροφοριών χρησιμοποιεί μόλις ένα 10% για να κατασκευάσει την εικόνα που αντιλαμβανόμαστε ως “πραγματικότητα”. Το είδος των ερεθισμάτων που θα επιλέξει για να επεξεργαστεί, εξαρτάται από τον εγγενή προγραμματισμό του. Έτσι, ακόμη κι αν ο αμφιβληστροειδής του οφθαλμού μας κατέγραφε μια παρουσία που βρίσκεται έξω από τις πεποιθήσεις και τον προγραμματισμό μας, π.χ. ένα αστρικό σώμα ή την ενεργειακή αύρα, αυτή εικόνα θα περνούσε απαρατήρητη στη συνείδησή μας, αν δεν ταίριαζε με τις πεποιθήσεις μας ! Το ίδιο ισχύει και για τις άλλες αισθήσεις. Στη διαταραχή μετατροπής , που παλιά ονομαζόταν κακόφημα “υστερία” και ιστορικά μετά τον Ιπποκράτη μελέτησαν ο Σαρκώ με τον Φρόυντ, ο ασθενής μπορεί να εμφανίσει συμπτώματα όπως απώλεια της αίσθησης της αφής ή του πόνου, διπλωπία (βλέπει διπλά τα

αντικείμενα), τύφλωση, κώφωση, παράλυση, χωρίς όμως να υπάρχει οργανική βλάβη! Παρομοίως η ύπνωση μπορεί να υποβάλλει σε κάποιον να βλέπει ή να μην βλέπει ένα αντικείμενο σε κατάσταση εγρήγορης.

Ο εγκέφαλος έχει μια διπλή δράση. Συλλαμβάνει φιλτραρισμένα ερεθίσματα και στη συνέχεια προβάλλει στη συνειδητότητα επεξεργασμένες εικόνες. Θα λέγαμε ότι πιο πολύ είναι προβολέας παρά δέκτης! Όταν βλέπεις ένα πρόσωπο και λες ότι είναι άσχημο, αυτό που βλέπεις δεν είναι μια ουδέτερη περιγραφή των χαρακτηριστικών, αλλά η κριτική ερμηνεία μέρους ενός ειδώλου, στην οποία προστίθενται αυθαίρετα δικά σου στοιχεία αξιολόγησης. Λόγω των διαφορετικών προγραμματισμών και ανάλογα με τη διάθεσή του, ο κάθε άνθρωπος θα δει και κάτι διαφορετικό. Υπάρχουν βέβαια και κάποιοι κοινοί κώδικες ερμηνείας που μεταβάλλονται από εποχή σε εποχή και από λαό σε λαό. Για το λόγο αυτό λέμε ότι ζούμε ο καθένας στη δική του πραγματικότητα! Σε κατάσταση αισθητηριακής έλλειψης, που παράγεται σε ειδικές δεξαμενές (floating tanks) ισοτονικού και ισοθερμικού υγρού, όλοι οι φυσιολογικοί άνθρωποι έχουν έντονες ψευδαισθήσεις. Ο εγκέφαλος προβάλλει αισθητικές εμπειρίες, σαν όνειρα με ανοιχτά μάτια. Αυτό το φαινόμενο είναι ενεργό και στην καθημερινότητα, αλλά επισκιάζεται από την ένταση των εξωτερικών ερεθισμάτων. Όπως δηλαδή συμβαίνει με τα αστέρια στον ουρανό την ημέρα. Αν όμως κάποιος έχει την ατυχία να πέσει μέσα στο «πηγάδι» της συνειδητότητάς του, όπως συμβαίνει με τους ψυχωτικούς, αυτά τα φυσιολογικά αόρατα στοιχεία εμπλέκονται ενεργά με την συμβατική πραγματικότητα . Όταν με τον διαλογισμό γίνεται διάφανη η ατμόσφαιρα των σκέψεων, και σταματάει ο μηχανισμός της προβολής, που μας μονώνει από το εξωτερικό περιβάλλον, αλλά και την εσωτερική μας υπόσταση, αρχίζει να λειτουργεί ένα άλλο κανάλι αμεσότερης και ασφαλέστερης κατανόησης, που ονομάζουμε διαίσθηση και διόραση. Το ενεργειακό μας πεδίο, στα διάφορα κραδασμικά στρώματα, δέχεται και εκπέμπει πλήθος μηνυμάτων, που συνήθως μένουν στο περιθώριο της συνειδητότητας ή αναμειγνύονται με νοητικές προβολές. Όταν ανοίξει η πρόσβαση αυτού του πεδίου

στη συνείδηση, τότε παράγονται πολλά από τα φαινόμενα που μελετά η μεταφυσική και η παραψυχολογία. Σ' αυτό το επίπεδο τα χωροχρονικά όρια εκμηδενίζεται και η ίδια η φαινομενικά σταθερή ύλη γίνεται ρευστή και εύπλαστη. Μιλάμε για Έξω Αισθητηριακή Αντίληψη, Πρόγνωση, Οπισθόγνωση, Τηλεπάθεια, Τηλεκινησία, Ψυχομετρία, Υλοποίηση, Εξαύλωση, Τηλεμεταφορά, πρόσβαση στα Συμπαντικά αρχεία (Ακασικό Πεδίο ή Μορφογενετικά πεδία) κλπ.

Οι μύστες όλων των εποχών περιέγραψαν παρόμοιες εμπειρίες που επιβεβαιώνουν τα συμπεράσματα της κβαντομηχανικής. Η σύγχρονη επιστήμη αρχίζει δειλά δειλά να προσεγγίζει πειραματικά αυτά τα φαινόμενα που στο παρελθόν ανήκαν στη σφαίρα της επιστημονικής φαντασίας. Θα δώσω δύο παραδείγματα. Από τις αρχές του '90 έγιναν γνωστά τα πρώτα πειράματα κβαντικής τηλεμεταφοράς . Πριν από μερικά χρόνια (το 1993), μια διεθνής ομάδα έξι επιστημόνων από τις ΗΠΑ, Καναδά, Ισραήλ (C.Bennett της IBM, R.Jozsa, W.Wootters, G.Brassard, C.Crepeau, A.Peres) βρήκαν έναν τρόπο για να πραγματοποιήσουν το πολυσυζητημένο φαινόμενο της τηλεμεταφοράς, χρησιμοποιώντας ένα πολυσυζητημένο παράδοξο φαινόμενο της κβαντομηχανικής, γνωστό ως φαινόμενο Einstein – Podolsky – Rosen. Εν συντομία, βρήκαν έναν τρόπο να ανιχνευθεί-αναλυθεί ένα μέρος των πληροφοριών από ένα αντικείμενο A, το οποίο κάποιος θα ήθελε να τηλεμεταφέρει, ενώ συγχρόνως προκαλείται το πέραςμα πληροφορίας, μέσω του φαινομένου Einstein-Podolsky-Rosen, σε ένα άλλο αντικείμενο C, το οποίο δεν έχει έλθει ποτέ σε επαφή με το αντικείμενο A. Αργότερα, με κατάλληλη επεξεργασία του C ανάλογα με τις ανιχνευθείσες πληροφορίες, είναι δυνατό να οδηγηθεί με κατάλληλους μηχανισμούς το αντικείμενο C ακριβώς στην ίδια κατάσταση, όπως ήταν το A προτού αυτό αναλυθεί. Μια άλλη πειραματική επιβεβαίωση της κβαντικής τηλεμεταφοράς πραγματοποιήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Ίνσμπρουκ τον Δεκέμβριο του 1997. Αυτό το πρόγραμμα διευθύνθηκε από τον Δρ. Anton Zeilinger του Ιδρύματος για τη πειραματική φυσική στο Πανεπιστήμιο του Ίνσμπρουκ. Το πείραμα Caltech (California Institute of Technology) πραγματοποιήθηκε το φθινόπωρο

(Οκτώβριος) του 1998. Πήρε το πείραμα του Ίνσμπρουκ και επέτυχε ακόμη ακριβέστερα αποτελέσματα με την προσθήκη ενός τρίτου ανιχνευτή στις συσκευές πειράματος. Αυτά τα πειράματα πιθανόν να μην οδηγούν επί του παρόντος στην τεχνολογία του Star Trek, αλλά μπορούν να βοηθήσει στην περίτεχνη κρυπτογραφία και στα “κβαντικά computers, με απείρως μεγαλύτερες δυνατότητες από τα σημερινά.

Ο Ronald Mallett, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Connecticut βασίστηκε στις εξισώσεις του Αϊνστάιν για να σχεδιάσει μία χρονομηχανή που χρησιμοποιεί την κυκλοφορία δεσμών laser. Επί του παρόντος τα πειράματα γίνονται με υποατομικά σωματίδια (νετρόνια.). Η θεωρία του Αϊνστάιν αποδέχεται τη δυνατότητα μιας χωροχρονικής στρέψης, αλλά υποστηρίζει ωστόσο, ότι χρειάζεται μία ανυπολόγιστα γιγάντια ποσότητα μάζας. Ο Mallett, καθηγητής φυσικής για 30 χρόνια, υπολόγισε μια εναλλακτική λύση, Η χρονομηχανή που σχεδιάσε, χρησιμοποιεί φως με τη μορφή κυκλοφορούμενου laser, για να στρεβλώσει ή να καμπυλώσει το χρόνο, αντί να χρησιμοποιηθούν αντικείμενα με μάζα. Ο κος Δανέζης είναι πιο ειδικός να μας δώσει λεπτομερέστερες εξηγήσεις. Ο καθηγητής Mallett είναι ιδιαίτερα αισιόδοξος και πιστεύει πως ο άνθρωπος θα μπορέσει να ταξιδέψει στο χρόνο μέσα σ’ αυτόν τον αιώνα. Κάποιοι άνθρωποι βρίσκουν την ιδέα του ταξιδιού στο χρόνο ανησυχητική, αν και ο Mallett – συνήγορος της θεωρίας των παραλλήλων συμπάντων – μας εγγυάται πως οι χρονομηχανές δε θα παρουσιάσουν κανέναν κίνδυνο.

«Το παράδοξο του παππού (η υπόθεση ότι κάποιος ταξιδεύει πίσω στο χρόνο και σκοτώνει τον παππού του) δεν αποτελεί ζήτημα» λέει ο Mallett. «Κατά μία άποψη, το ταξίδι στο χρόνο σημαίνει πως ταξιδεύεις συγχρόνως στο χρόνο αλλά και μέσα σε άλλα σύμπαντα. Εάν πας πίσω στο παρελθόν, θα βρεθείς σε άλλο σύμπαν. Μόλις φτάσεις στο παρελθόν, κάνεις μία επιλογή και τότε γίνεται ένας διαχωρισμός. Το δικό μας σύμπαν δε θα επηρεαστεί από αυτό που κάνεις στην επίσκεψή σου στο παρελθόν».

Γύρω μας υπάρχουν άρατες μικροσκοπικές και μακροσκοπικές πραγματικότητες. Υπάρχουν άρατες ακτινοβολίες και ενεργειακά πεδία, που όμως μας επηρεάζουν καταλυτικά. Κάθε άρατο στις αισθήσεις μας πεδίο μπορούμε να πούμε ότι είναι ένα παράλληλο σύμπαν, στο οποίο είναι δυνατόν να εισχωρήσουμε, αν καταφέρουμε να συντονιστούμε. Η συνειδητότητα μπορεί να ξεφύγει από τα δεσμά των αισθήσεων (το σπήλαιο) και να ανυψωθεί σε ανώτερα επίπεδα απ' όπου ελεύθερη θεωρεί την πραγματικότητα των όντων.

Τα φαινόμενα των εξωσωματικών εμπειριών (O.B.E.) , των περιθανάτιων φαινομένων (N.D.E. R.Moody, MelvinMorse, El.Kubler Ross, Τάκης Ευδόκας, κ.άλλ.) και της προγεννητικής μνήμης (Καυκαλίδης, Braian Weiss, S.Grof και άλλοι) μελετούνται πλέον από πολλούς επιστήμονες, που καταλήγουν να επιβεβαιώσουν τη λειτουργία της συνειδητότητας εκτός του σώματος , όπως διαισθητικά και εμπειρικά γνώριζαν οι μύστες και οι αρχαίοι φιλόσοφοι. Οι γνωστοί φυσικοί νόμοι δεν καταργούνται στα λεγόμενα «θαύματα», αλλά συμπληρώνονται από άλλους νόμους ανώτερης τάξης. Η μία πραγματικότητα διεισδύει μέσα στην άλλη και όλες μαζί αποτελούν μια αδιάσπαστη Ενότητα.

Τελικά επιστήμη είναι να έχεις μια ενδιαφέρουσα υπόθεση για κάτι και να προσπαθείς να δεις αν είναι σωστή, διατηρώντας ως το τέλος μέσα σου την αμφιβολία για την ορθότητά της. Ψευδοεπιστήμη είναι να έχεις μια πίστη για κάτι και να προσπαθείς να την αποδείξεις με κάθε τρόπο ως ορθή, επιμένοντας να την υποστηρίζεις ακόμη κι αν δεν μπορείς να αποδείξεις την αξία της και μη λαμβάνοντας υπ'όψιν τα ενάντια επιχειρήματα. Όταν όμως η επιστήμη περιορίζει αυθαίρετα τον κύκλο της παρατήρησής της και περιχαρακώνεται σε μια δογματική κοσμοθέαση, γίνεται με τη σειρά της ψευδοεπιστήμη. Ο επιστημονισμός*, οδηγεί σε μια επικίνδυνη παραμόρφωση του επιστημονικού κοσμοειδώλου και διακατέχεται από τις χαμηλές παρορμήσεις της δύναμης, της εξουσίας και της εκμετάλλευσης· έχει μικρή ή περιστασιακή σχέση με τη φιλαλήθεια και είναι

μισαλλόδοξος, ψυχρός, αλαζονικός και καταστρεπτικός. Αλλά η επιστημονική παρόρμηση ήταν και είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τη μεταφυσική επιθυμία του ανθρώπου να γίνει συμμετοχος στο μυστήριο της ύπαρξης και κοινωνός της αλήθειας. Ο πόθος της γνώσης, στην περίπτωση αυτή, πηγάζει από μια ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη για την ίδια τη γνώση, που οδηγεί τον άνθρωπο σε μια ψυχική ανάταση, σε έναν εσωτερικό φωτισμό, στη μέθεξή του με το άπειρο, με το θείο, απαλλαγμένος βέβαια από τις δεισιδαιμονίες και τις προλήψεις. Ενώ η μελέτη των παραφυσικών φαινομένων χρίζει λεπτομερή και αυστηρό έλεγχο, η αυτογνωσία, επειδή είναι καθαρά βιωματική, δεν έχει ανάγκη από εξωτερικές επιβεβαιώσεις και αποδείξεις, έτσι όπως δεν χρειάζεται να πείσεις κανένα ότι είσαι χαρούμενος ή λυπημένος... Απελευθέρωση ή αφύπνιση, λοιπόν σημαίνει την έξοδο από το μερικό και για αυτό ψευδαισθησιακό, στο γενικό, από το περιορισμένο στο απεριόριστο, από το χρονικό στο άχρονο, από το φαινομενικό γίγνεσθαι στο Είναί. Κάθε βαθμίδα συνείδησης συνοδεύεται από τη δική της αλήθεια και το δικό της βαθμό πραγματικότητας. Η απόλυτη αλήθεια βρίσκεται στην κορυφή αυτής της κλίμακας και ταυτίζεται με το Ένα Αγαθό του Πλάτωνα.

Είδαμε ότι υπάρχουν μεγάλες ομοιότητες ανάμεσα στη μυστικιστική και στην κβαντική θεώρηση του κόσμου. Υπάρχει όμως και μια βασική διαφορά. Η απόκτηση ανώτερων γνώσεων στον εσωτερικό επιστήμονα, συνοδεύεται από την υποκειμενική του μεταμόρφωση. Για τον ακαδημαϊκό επιστημονικό κόσμο όμως, οι νέες επαναστατικές γνώσεις, πέρα από την αναζήτηση κερδοσκοπικών τεχνικών εφαρμογών, παραμένουν κλεισμένες στις απλησίαστες σφαίρες της θεωρίας και της αφαίρεσης. Οι περισσότεροι επιστήμονες δεν φαίνεται να συνειδητοποιούν τις φιλοσοφικές, πολιτιστικές και πνευματικές συνέπειες των θεωριών τους. Το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτούς εξακολουθεί να υποστηρίζει ενεργά μια κοινωνία που βασίζεται στη διασπασμένη μηχανιστική άποψη του κόσμου, μια κοινωνία ανισότητας, οικολογικής καταστροφής και βίας. Αρνούνται να δουν το ενιαίο και αρμονικό σύνολο του κόσμου, με ότι αυτό συνεπάγεται. Οι δομές στη σημερινή κοινωνία είναι ξεπερασμένες και δεν

αντανακλούν την αρμονική αλληλουχία που παρατηρούμε στη φύση. Η σημερινή κρίση σε όλα τα επίπεδα είναι καθρέφτης αυτής της ανισορροπίας. Το ανθρώπινο γένος, αν θέλει να επιβιώσει και να ευημερήσει καλείται να βγει από το σπήλαιο της άγνοιας και των ψευδαισθήσεων, τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Αρωγοί αυτής της προσπάθειας πρέπει να σταθούν, σε αρμονική συνεργασία με τους φιλοσόφους και τους διανοούμενους, οι συνειδητοποιημένοι επιστήμονες.

Φίλε μου, ξέχασες και πάλι ότι ο νόμος δε νοιάζεται γι' αυτό, πώς μια κατηγορία πολιτών θα απολαμβάνει εξαιρετική ευτυχία, αλλά κινεί τους μηχανισμούς ώστε το αγαθό αυτό να τα' απολαύσει όλη η πόλη, οδηγώντας τους πολίτες με πειθώ και με εξαναγκασμό σε σύμπνοια" υποχρεώνοντάς τους να μεταδίδουν ο ένας στον άλλο την ωφέλεια που ο καθένας τους θα είναι σε θέση να προσφέρει στα κοινά. Κι ο ίδιος νόμος επιδιώκει ν' αναδείξει τέτοιους άνδρες στην πόλη, όχι για να τους δώσει το ελεύθερο να στραφεί ο καθένας τους όπου θέλει, αλλά για να τους αξιοποιήσει στο έπακρο για να δεθεί η πόλη με δεσμούς φιλίας.

Ο παρακάτω όρκος, κάτι ανάλογο με τον όρκο του Ιπποκράτη που δίνουν οι γιατροί, έχει προταθεί από το φοιτητικό τμήμα της Αμερικανικής Ομάδας της Pugwash *, (της διεθνούς κινήματος των επιστημόνων για την ειρήνη και τη βιώσιμη ανάπτυξη) ως κατάλληλος για την τελετή αποφοίτησης όλων των νέων επιστημόνων:

«Υπόσχομαι να εργαστώ για έναν καλύτερο κόσμο, όπου η επιστήμη και η τεχνολογία θα χρησιμοποιούνται με κοινωνικά υπεύθυνο τρόπο. Δεν θα χρησιμοποιήσω τις γνώσεις μου για οτιδήποτε έχει σκοπό να βλάψει τους ανθρώπους ή το περιβάλλον. Καθ' όλη τη σταδιοδρομία μου θα εξετάζω έγκαιρα τις ηθικές συνέπειες της επιστημονικής δράσης μου. Παρότι οι αξιώσεις της θέσης που θα κατέχω μπορεί να είναι πολύ μεγάλες, αποδέχομαι αυτή τη δήλωση, διότι αναγνωρίζω ότι η ατομική ευθύνη αποτελεί το πρώτο βήμα στο δρόμο για την ειρήνη.»

Ο νους εκπαιδεύεται να κοιτάζει αόριστα ένα λουλούδι με το βλέμμα του βοτανολόγου, και μια καρδιά με τη γνώση ενός ανατόμου. Κανείς επιστήμονας δεν βρήκε αναλύοντας ένα τριαντάφυλλο, αυτό που ονομάζουμε ομορφιά...Τα πάντα έγιναν βαρετά, προβλέψιμα. Χάθηκε η μαγεία...

Το αληθινό θαύμα και η πραγματική μαγεία είναι η θεώρηση του όντος Όντος : αυτού που πραγματικά υπάρχει και είναι πιο πλούσιο και αξιοθαύμαστο και από την πιο ξέφρενη φαντασίωση. Ζούμε μέσα σε ένα θαύμα αλλά τα μάτια μας είναι νυσταγμένα και η όραση θολή. Βλέπουμε πίσω από ένα καταρράκτη σκέψεων και μνήμης.

Όλη μας η ζωή είναι μια ερμηνεία, Δεν σχετιζόμαστε με αληθινούς ανθρώπους, με τη φύση, με το σύμπαν, αλλά με ολογράμματα κατασκευασμένα από εμάς τους ίδιους.

Η άγνοια της πραγματικότητας είναι η ρίζα του πόνου σε αυτό το θέατρο των σκιών.

Ενώ ο πόνος είναι το αποτέλεσμα της άγνοιας, μπορεί να λειτουργήσει και ως πικρό φάρμακο για την άγνοια! Ο πόνος από τη φύση του δεν επιβεβαιώνει αλλά διαψεύδει, καταρρίπτει, διαλύει. Αυτή η διάψευση τι προκαλεί στο νου, που είναι φτιαγμένος από την ιζηματική συσσώρευση πολλών στρωμάτων σκέψεων, συναισθημάτων και δράσεων;

Συντρίβει την ψευδαίσθηση που έχουμε για τον εαυτό μας.. Όσο μεγαλύτερος ο πόνος τόσο μεγαλύτερη η ματαίωση και η δυνατότητα κατάρρευσης της εγωικής φυλακής. Λέγω δυνατότητα γιατί δυστυχώς όλοι οι άνθρωποι δεν τον αξιοποιούν το ίδιο. Μερικοί καταφεύγουν στην αναισθησία με διάφορα χημικά ή ψυχολογικά ναρκωτικά και άλλοι στην αυτοκαταστροφή ή την κατάθλιψη. Χρειάζεται δηλαδή μια ειδική ψυχοσύνθεση και κατάλληλη προετοιμασία, ίσως και κάποια εξωτερική βοήθεια για να γίνει ο πόνος σωτήριο φάρμακο. Η Μυητική Πύλη του πόνου δεν είναι βέβαια η μοναδική και αναπόδραστη για να εισχωρήσει κανείς στα άδυτα της ψυχής που είναι και η ψυχή του Σύμπαντος.

Υπάρχει ο δρόμος της υπαρξιακής απογοήτευσης, ο δρόμος της Μεγάλης Νοσταλγίας, ο δρόμος της αυτοενθύμησης και ο δρόμος του Θείου έρωτα.

Ο νους πρέπει να αδειάσει για να γεμίσει από αυτό που Υπάρχει. Τότε, για πρώτη φορά, αντιλαμβάνεται το μεγαλείο του μυστηρίου της ζωής και αφυπνίζεται από το συλλογικό όνειρο-εφιάλτη.

Πρέπει να χαθείς για να βρεθείς. Για να βρεις αυτό που είσαι πρέπει να υπερβείς αυτό που νομίζεις ότι είσαι!

Ηράκλειτος: Πίστευε ότι ο άνθρωπος διαθέτει 2 όργανα για τη γνώση της αλήθειας. Την αίσθηση και τον λόγο. Από αυτά, τη μεν αίσθηση η θεωρούσε απατηλή, δέχεται δε σαν κριτήριο τον λόγο.

Παρμενίδης: Η φιλοσοφία είναι διττή. Η μία μορφή της είναι σύμφωνη με την αλήθεια, ενώ η άλλη κατά εικασία. Καθόρισε δε τον λόγο σαν κριτήριο, διότι οι αισθήσεις δεν είναι ακριβής.

Δημόκριτος: Υπάρχουν δύο μορφές γνώσης, μία γνήσια και μία νόθα. Στη νόθα ανήκουν όλα τα παρακάτω, η όραση, η ακοή, η οσμή, η γεύση, η αφή. Η άλλη μορφή γνώσης είναι γνήσια, που είναι ξέχωρη από αυτή

Πλάτων: αφού λοιπόν φτιάχτηκε έτσι το σύμπαν, καταλαβαίνουμε ότι φτιάχτηκε σύμφωνα με το αμετάβλητο πρότυπο που γίνεται αντιληπτό μόνο από τη σκέψη και τη λογική. Αφού επομένως δεχόμαστε όλα αυτά, τότε αναγκαστικά αυτός ο κόσμος πρέπει να είναι εικόνα κάποιου άλλου πραγματικού κόσμου.

*Όταν το φαίνεσθαι είναι σημαντικότερο του είναι:
Κάθε χρόνο, πήζουμε στις ευχές, αλλά από το κακό στο χειρότερο ...*

Πηγή: autognosia.pblogs.gr

Από/φωτογραφία: gerasimos-politis.blogspot.gr